

МОЛОДІЖНИЙ КОМУНІСТИЧНИЙ НАР

ІМ. ДІДЧИЖЕВСЬКОГО

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКSMУ

Рік видання VIII

№ 135 (835)

СЕРЕДА, 15 ЛИСТОПАДА 1967 РОКУ.

Ціна 2 коп.

УСПІХ ОВОЧІВНИКІВ КРАЇНИ

Розгорнувши соціалістичне змагання на честь 50-річчя Великого Жовтня, овочівники країни виростили хороший урожай, організовано провели збирання і успішно виконали річний план продажу державі овочів.

На заготівельні пункти і в торговельну мережу надійшло 9 мільйонів 42 тисячі тонн овочів, або на 1 мільйон 88 тисяч тонн більше, ніж було закуплено за весь 1966 рік. Стільки овочів закуплено вперше. Закупки овочів тривають.

БЕРЕГТИ РІДНУ ПРИРОДУ

Перша всесоюзна нарада-семинар по охороні природи відкрилась 13 листопада на ВДНГ СРСР. З доповіддю на нараді виступив начальник Державної інспекції по охороні природи Міністерства сільськогосподарства СРСР В. Д. Денисов. Нарада триватиме чотири дні.

КОВИНИ

ЗРОБЛЕНО БУДІВЕЛЬНИКАМИ

Кам'яний Брід — одне з найстаріших сіл Ульяновського району. Невпізнаним воно стало за часів Радянської влади. На дахах будинків — ліс антен теле-

візорів та радіоприймачів. Є Будинок культури, бібліотека, фельдшерський пункт, акушерський пункт. Та будівельники не складають рук. Зараз вони кін-

чають споруджувати дитячий садок на 80 місць, ставлять восьмирічну школу. Є плани і на майбутнє. Пройде небагато часу, і в селі почнуть працювати

нові їдальня, побутовий комбінат, відділення зв'язку, кілька магазинів. Комітет комсомолу організував кілька недільників по насадженню дерев, спо-

руженню спортивних майданчиків. **О. ШЕВЧУК,** секретар комсомольської організації артілі імені Орджонікідзе.

ЙДЕМО В ДРУГЕ ПІВСТОЛІТТЯ

М. СИРОТЮК,

перший секретар обкому ЛКСМУ

«Ми, спадкоємці славного Жовтня, горді і безмежно щасливі, що народилися, живемо і працюємо в країні, яка першою скинула кайдани найманого рабства, першою піднесла над світом червоний прапор визволеної праці, за історично короткий строк перетворилася у могутню соціалістичну державу, яка будує комуністичне суспільство», — так пише радянська молодь у Листі Центральному Комітетові КПРС, так думає кожен з комсомольців 60-х років. І, оглядаючись на пройдений країною

славний 50-річний шлях, ми, молоді, пишаємося тим, що серед творців нового життя завжди були комсомольці.

За час існування Ленінської Спілки Молоді революційний гарт у її лавах пройшло більше 90 мільйонів юнаків і дівчат. З невеличкого загону, яким була РКSM в 1918 році, вона виростає в справжній авангард молоді. І в складі ВЛКСМ зараз 23 мільйони юнаків і дівчат, які з гордістю носять білі серця квітки, прикрашені п'ятьма орденами Батьківщини.

У кожній з п'яти нагород є чимала частка зробленого комсомольцями Кіровоградщини. Вони героїчно билися в роки громадянської війни, відзначились у відбудові країни, в соціалістичному перетворенні села.

...У липні 1927 року комсомольці села Федорівки вступили до артілі. «Що ж тут незвичайного?» — запитає той, хто не знає того часу. А то був подвиг, бо в 1927 році колективізація тільки починалася, була новим і незвіданим, а куркульня робила все можливе, аби перешкодити успішному бідняцьких господарств. У це нове й незвідане першими йшли комсомольці, тримаючи в руках чепіги плуга і гвинтівку, кожної

хвилини чекаючи підлого пострілу в спину.

А в розпалі колективізації — в 1930 році — комсомольці аджамської артілі імені Леніна виступили з закличком: рушити у виробничо-культурний похід на весь третій рік п'ятирічки, щоб завершити колективізацію і ліквідацію куркульства. Приклад аджамців був настільки запалюючим, що більшість комсомольських організацій області підхопила їх ініціативу, а в самій Аджамці 69 молодих селян одночасно написали заяви в комсомол.

Тож і не дивно, що колективізація в нашому краї йшла високими темпами і саме звідси взяв початок «буксирний» рух за суцільну колективізацію степу України.

Вічну славу завоювали комсомольці в роки Великої Вітчизняної війни. Школу виховання в нашій організації пройшли більше 130 Героїв Радянського Союзу, близько тисячі комсомольців боролися з ворогами у партизанських загонах і підпільно-диверсійних групах, що діяли на території області. Як тільки Кіровоградщину було звільнено, молодь зразу ж почала збирати кошти на спо-

(Закінчення на 2-й стор.)

ЧОТИРИ ІНТЕРВ'Ю ПРО ДВА ВИХІДНИХ

За старою звичкою це впорядковане тваринницьке м'ястечко колгоспу імені Кірова Знаменського району називають фермою. Правильніше було б назвати його фабрикаю молока. Саме так, фабрикою, бо тут працюють у дві зміни, важку ручну працю, в тому числі і роздачу кормів, виконують механізми. З червня минулого року доярки цього колгоспу перейшли на роботу п'ятиденку. Саме про неї й інтерв'ю.

Людилина АГАФОНОВА, групкомсорг ферми:

— Два вихідних — це здорово. І в кіно частіше підеш, і книжку прочитаєш. Для сімейних теж дуже зручно. Та головне — вийти легше. Я говорю про це, бо заочників і вечірників у нас багато. І якби не було умов для навчання, то вони шукали б іншу роботу. А так кадри постійні.

Катерина КОРОВ'ЯКОВА, завідувача фермою.

— Уже кілька років підряд у нас багато робиться для того, щоб краще було

НОН — СПРАВА КОМСОМОЛЬСЬКА

працювати. З квітня 1966 року перейшли на двозмінку. Потім доільні апарати «ДА-3М» замінив більш зручний і досконалий «Імпульс», а дідівський респиратор, яким заносили корми, — транспортер. Коли зашла мова про перехід на п'ятиденку, агітувати нікого не довелося. Всі оули «за», дехто тільки сумнівався, чи не знизиться продуктивність дінного стада (адже двічі на тиждень за тваринами доглядатиме підмінна доярка) та заробітна плата. Сумніви були даремними.

Ольга САЛТИКОВА, зоотехнік:

— Двозмінна робота з двома вихідними на тиждень сприяє підвищенню продуктивності праці. Якщо раніше одна доярка доглядала 12—15 корів, то тепер — 50—57. Річний план продажу молока державі за 9 місяців виконано на 119 процентів. Зміни доярки Раїса Аніп'юк, Марія Суржик, Зоя Милік, Наталія і Євдокія Григор'євих, Поліна і Ребенюк за цей час мають на корову по 2269 кілограмів молока.

Любов ЛУБИНЕЦЬ, головний бухгалтер колгоспу:

— Двозмінка і п'ятиденка позитивно позначилися і на економіці колгоспу, і на бюджеті кожної сім'ї тваринників. Якщо у 1964 році, коли майже всі роботи на фермі виконували вручну, собівартість центнера молока становила 22 карбованці 12 копійок, то в минулому році — вже 14 карбованців 53 копійки. Майже така його собівартість і за 9 місяців нинішнього року.

В той же час середньомісячна заробітна плата доярки зросла з 84 карбованців 37 копійок у 1964 році до 121 карбованця 40 копійок у 1966 році. За дев'ять місяців цього року в середньому кожна доярка заробляла за місяць майже 112 карбованців.

БІЛЯ ВЕРСТАТА — гамір. Кілька колгоспних механізаторів обступили молодого токаря і вимагали якнайшвидше виготовити болти.

— Тільки величезку головку роби, товаришу, — це кремезний комбайнер. — Щоб зручніше було закручувати...

— Та вже постарайся...

Василь Кравченко стоїть осторонь, чує цю розмову і дивується, що токаря так швидко згоджується з механізаторами.

— Мені здається, що це не вірна лінія, — почав су-

лись. А через сім місяців в спеціальній листівці — повідомлення: «Зекономлено 15 центнерів металу...»

І отак часто-густо. Трапилось, що зміна закінчилась, а в цехах всюди не гасли електричні лампи. Прожектористи знову бігли тривогу. То тут, то там з'являлися карикатури, критикувалися безгосподарники.

Наступного разу — рейд. Прожектористи цікавились, як використовуються добрива. На залізничній станції помітили нерозвантажений вагон. Розшукали винних, повідомили про це народним контролерам...

У комітеті комсомолу знаходжу кілька листівок, які недавно випустили прожектористи. На сатиричний спис піднято технолога. Бо з його вини не діяла лебідка. Не використовувався один верстат. А це — матеріали рейду по складах. Далі карикатура: безладдя на центральній садибі відділення «Сільгосптехніки».

— Яких же заходів було вжито після цього? — запитує Василя. — Хто виправляв помилку?

— Ми самі організували комсомольців, влаштували

(Закінчення на 3-й стор.)

НА ПІДТРИМКУ АРАБСЬКИХ НАРОДІВ

ДЕЛІ. В індійській столиці відкрилася міжнародна конференція на підтримку арабських народів, які борються з імперіалістичною агресією за свою свободу і незалежність. На конференції зібрилися делегати більш як з 50 країн світу, в тому числі і Радянського Союзу.

Ті, що виступили на конференції, закликали об'єднати зусилля народів для відічі агресорам в будь-якій частині світу.

ЗРОСТАЄ БЕЗРОБІТТЯ

БУЕНОС-АЙРЕС. В Аргентині зростає безробіття. В країні налічується вже понад 1.200 тисяч безробітних. Одночасно підвищуються ціни на предмети першої необхідності. Продукти харчування, наприклад, подорожчали за останні 12 місяців на 36 процентів.

МІЛЬЙОНИ БРАЗИЛЬЦІВ ГОЛОДУЮТЬ

РІО-ДЕ-ЖАНЕЙРО. «Мільйони бразильців голодують і живуть в злиднях», — говориться в резолюції, яку прийнято на дводенній нараді двохсот представників різних професійних штату Гуанабара що закінчилась тут.

В резолюції особливо підкреслюється необхідність підвищення заробітної плати у відповідності з зростанням вартості життя.

(РАТАУ).

Близько 5 мільйонів дітей і дорослих вчать в школах Демократичної Республіки В'єтнам. На знімку: на заняттях в 7-му класі вечірньої школи провінції Тханьхоа. Фото Л. ПОРТЕРА. (Фотохроніка ТАРС).

„СИГНАЛ“ Б'Є ТРИВОГУ

перечку під час перерви. — Ми ж не кілки тешемо, з металом маємо діло.

А токаря: — То хіба це я лише так?.. Всі ж подібне роблять...

Вечері Василь Кравченко сидів за столом, шось креслив на великому аркуші паперу, потім робив розрахунки. А вранці мав розмову з майстром. Того ж дня всі робітники Новгородківського відділення «Сільгосптехніки» дізнались, що ватажок прожектористів Василь Кравченко запропонував виготовляти болти за єдиним стандартом. З ним погоди-

ЙДЕМО В ДРУГЕ ПІВСТОЛІТТЯ

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

рудження танкової колони «Кіровоградська-комсомольська», взялася за відбудову промисловості і сільського господарства.

Комсомол країни здобув почесний авторитет будівничого. Яку б з найбільших наших будов, від Магнітки та Дніпрогесу до Братської ГЕС, ми не взяли — всі вони були справою завзятих юначих рук. І на кожній з них працювали посланці нашої області. Ми пишаємося шахтою «Кіровоградська-Комсомольська», Кременчуцькою ГЕС, Долинським цукрокомбінатом.

А які люди вирости за цей час! Син селянина з Нерубайки Новоархангельського району Павло Байдебур був одним з організаторів комсомольського осередку, потім секретарем ревкому в рідному селі. Прозвучав клич «Комсомол, у шахту!» — і Павло їде на Донбас. Добуває вугілля, вчиться в Харківському комуністичному університеті, працює рядовим журналістом, потім редактором. Добровольцем їде на фронт громити фашистів. Увінчаний нагородами, повертається до мирного життя, очолює Донецьку організацію Спілки письменників України. Зараз він відомий письменник, автор багатьох творів.

У шістнадцять років вступив до Ленінського комсомолу юнак з Капітанівки Новомиргородського району Євген Горбатюк. Був ватажком комсомольців села Оситняжки, згодом очолив комсомольську організацію Капітанівської МТС, завідував Златопільським райбюро юних піонерів, був членом бюро райкому комсомолу. Одним з перших, відгукнувшись на заклик «Комсомольці, на літакі!», поїхав до Качинського авіаучилища... Ескадрилья, якою командував старший лейтенант Є. Горбатюк, лише за один місяць Великої Вітчизняної війни — листопад 1941 року — збила тринадцять фашистських літаків, не втративши жодної своєї машини.

Подібних прикладів багато. Серед вихованців кіровоградської комсомолії є партійні і державні діячі, письменники і вчені, художники і музиканти, Герої Радянського Союзу і Герої Соціалістичної Праці.

Своїм високим злетом вони зобов'язані і завдячують великій революції, що породила той суспільний лад, за якого селянин і робітник може здобути всенародне визнання.

«В лавах комсомолії я пройшов велику політичну школу. Я прагнув виправдати виявлене високе довіря, дорожив ним і дорожитиму все життя», — пише в листі до земляків генерал-лейтенант, командувачий військово-повітряними силами Московського військового округу, делегат XXIII з'їзду КПРС Євген Михайлович Горбатюк.

Але люди, які були в нашій Спільці, не лише самі пройшли в ній велику школу життя. Вони багато залишили й нам: більшовицький гарт, відданість справі революції, чудові традиції.

Традиції живуть лише тоді, коли вони підкріплюються і помножуються повсякденною практикою. Саме такими і є наші комсомольські традиції, бо кожне нове покоління молоді успадковує від попередніх не тільки зовнішню схожість, а й силу духу, ідейну переконаність, любов до Вітчизни, до праці на її благо.

Ось чому на карті комсомольської слави області поруч з місцями, широко відомими, позначено й такі: колгосп імені Горького Ульяновського району — у 25 років доярка Антоніна Бондар нагороджена орденом Леніна; колгосп імені Димитрова Бобринецького району, де трудиться двадцятип'ятирічний комбайнер-комсомолец А. Макеєв, нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора; колгосп «Комінтерн» цього ж району, де працює доярка П. Вознюк, яка в 21 рік теж нагороджена орденом Трудового Червоного Прапора.

Таких місць у нас в області чимало: близько 170 кращих юнаків і дівчат відзначені за два останні роки орденами і медалями. Ці молоді люди правильно обрали свій шлях, визначили місце в житті, стали трударями з великої літери, яких характеризує любов до хліборобської професії, до своєї землі, до творчої праці на ній.

Наше суспільство єднає людей спільною метою, спільною боротьбою за цю мету. І якщо старші вносять у скарбницю революційної роботи життєвий і політичний досвід, то молодь віддає загальній справі свій ентузіазм і невичерпну енергію. Результати цього ентузіазму ми знаємо: 5 кращих комсомольських організацій і комсомольсько-молодіжних колективів області нагороджені пам'ятними прапорами і вимпелами ЦК ВЛКСМ та ЦК ЛКСМУ, 29 — пам'ятними прапорами і вимпелами обкому ЛКСМУ.

Переможні рапорти продовжують надходити. Ще не встигли відримати оплески на адресу Новоукраїнської районної комсомольської організації, нагородженої пам'ятним прапором ЦК ЛКСМУ, а вже стало відомо, що новоукраїнці стали переможцями обласного змагання по заготівлі кормів. Відзначилися в цьому змаганні і комсомольці Олександрівського та Новгородківського районів.

Змагання триває, збільшується рахунок добрих справ. Усе нові й нові колективи стають під прапори походу за гідну зустріч 50-ї річниці ВЛКСМ і 100-річчя з дня народження Володимира Ілліча Леніна.

«Обличчя покоління — це його справи. Радянська молодь може чесно дивитись в очі батькам, — підкреслюється в Листі радянської молоді Центральному Комітетові КПРС. — Мільйони юнаків і дівчат на заводах і будовах, у колгоспах і наукових лабораторіях своєю самовідданою працею повсякденно примножують могутність нашої держави».

Ми вступили в другу половину Жовтневого віку горді за величкі діла попередніх поколінь, готові віддати всі сили для досягнення заповітної мети — комунізму.

РАДЯНЬСКА НАУКА збагатилася ще одним чудовим дослідним інструментом. Став до ладу діючий новий синхротрон, збудований поблизу Гатчини, під Ленінградом. Новий синхротрон дав пучок протонів з енергією 750 мільйонів електрон-вольтів, перевищивши за енергією всі існуючі в світі прискорювачі такого класу. Тепер триває робота, спрямована на одержання граничної потужності синхротрона — мільярда електрон-вольтів.

Потужний прискорювач у Гатчині

В ряді прискорювачів такого класу гатчинський прискорювач не має рівних собі на планеті.

(ТАРС).

Події в Китаї

У дні святкування 50-ї річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції пекінські газети були заповнені антирадянськими матеріалами. Річницю Жовтня пекінські пропагандисти використали для зловних нападок на Радянську країну, для найгрубішої фальсифікації радянської зовнішньої і внутрішньої політики.

На вулицях Пекіна була розклеєна безліч наклепницьких антирадянських лозунгів. Ця «операція» проводилася не хунвейбінами, як звичайно, а військовими.

На мітингу, який відбувся в Пекіні 6 листопада, з промовою виступив міністр оборони Лінь Бяо. Він повторював заявлені цитати Мао Цзе-дуна, які відображають шовіністичний і великодержавний курс його програми.

9 листопада «Женьмінь жібао» передрукувала передову статтю військової газети «Цзефанцзюнь бао», в якій збройним силам даються директиви активізувати свою діяльність по захисту і насадженню «ідей» Мао Цзе-дуна.

(ТАРС).

Комсомольсько-молодіжній бригаді штукатурів з будівельного управління № 3 тресту «Кіровоградпробуд», яку очолює Римма Іванова, присвоєно звання імені 50-річчя Великої Жовтня та вручено ювілейні вимпелі тресту та міському комсомолу. Дівчата-комсомолки беруть активну участь у художній самодіяльності, навчаються у вечірній школі робітничої молоді. На фото: бригада штукатурів імені 50-річчя Великої Жовтня. На передньому плані Р. ІВАНОВА. Фото В. КОВПАКА.

ЦЯ РОЗПОВІДЬ про Мікіса Теодоракіса побудована на документах — післявоєнних звітах самого Мікіса, записках друзів або порогів композитора-борця, на свідченнях окремих людей та організації преси.

Отже... 25 серпня американське агентство Ассошіейтед Пресс повідомило з Афін: «Згідно відомостей, одержаних сьогодні з вірогідних джерел, Мікіс Теодоракіс, грецький композитор і колишній член парламенту, якого розшукував військовий режим після перевороту 21 квітня, був заарештований увечері в понеділок (гобо 21 серпня — А. П.) поліцією безпеки». Повідомлення так само коротке, як і страшене. Страшене тому, що чотириденна мовчанка хунти з 21 по 25 серпня явно не відповідала нічому доброму. Як розшифровувалися скруті рядки телеграфічного агентства? Як деталі вони приховували? Частково на це питання незабаром відповіли західнонімецький журнал «Штерц»:

«Заарештований був одягнений в сірі брюки й сіру спортивну сорочку. Обличчя його було теж сірим. Він був представлений пресі двома армійськими офіцерами і поліцейським чиновником у канцелярії начальника афінської поліції. Офіцери вимагали, щоб він говорив... Це були останні слова, які свід почував від Мікіса Теодоракіса. Через чотири місяці після антидемократичного путчу в Греції її найбільш народний композитор вимушений був відправитися в тюремну камеру, як до цього вже тисячі його співвітчизників».

В тому ж репортажі «Штерц» повідомив, що в його розпорядженні знаходиться записане на магнітофонну плівку інтерв'ю з Теодоракісом, яке той дав буквально за день до арешту.

«Світ знає Вас як композитора і активного політика. Чому з цього Ви віддаєте перевагу?»

— Зараз я не композитор і не політик, — відповів Мікіс, — а просто патріот, рядовий учасник демократичного руху Олопу проти фашистської диктатури і американців, які позбавили Грецію демократії і національної незалежності».

Інтерв'юер поцікавився, чи не сховався Теодоракіс з-за височеного йому вірш «за образу короля».

«Ні. Я пішов у підпілля, тому що 21 квітня, в ніч перевороту, мене чекав арешт. Мій будинок був оточений сім'ю терористами... Вони перекопали весь мій сад і навіть залізли в криницю, щоб знайти мене. Вони мене шукали, тому що я керівник організації «Молодь Ламбракіса», яка, природно, могла організувати опір».

— Чим Ви займаєтеся у підпіллі?

— Як я вже сказав, я беру активну участь у боротьбі... Проти чого ж боровся Мікіс Теодоракіс? Надамо слово англійській газеті «Морнінг стар».

«Ранком 21 квітня Афін були розбуджені не звичайним вугучем розпороженим молоком, а гулкотом танків, що заповнили вулиці міста. Власники кількох крамниць, які вже встигли на цей час відкрити торгівлю, зловчаче опустивши на вітрини жалюзі й заперли двері. Вулиці спус-

тіли. Гамірня, багатоголоса столиця Греції перетворилася в зловісне місто, мешканцями якого, здавалось, були тільки солдати й поліцейські. Люди додивлялися останні сні, коли поліція стала вприватися в будинки й витаскувати афінців з ліжком...»

Цитату можна продовжити. А відт, усі ми знаємо продовження. В Греції встановилася відверта монархо-фашистська диктатура з усіма класичними атрибутами — концтаборами, вбивствами, демагогією і терором. На поверхню виплила всяка реакційна нечисть. Всі кращі люди країни — патріоти і демократи, всі чесні художники, письменники, поети виявилися під арештом або розшукувалися поліцією. Мікісу Тео-

— Нарешті! Поздоровляю вас і ваших співробітників!

— Ваша величність бажає знати всі подробиці?

— Ні, подробиці мене поки що не цікавлять. Найголовніше, що Теодоракіс заарештований і одержить по заслугах...»

Боротьба проти хунти, яка узурипувала владу в країні пізнього року тому, — це тільки що одні етапи біографії патріота і демократа. Тому що Мікіс Теодоракіс боровся проти реакції і фашизму, за свободу і частя своєї батьківщини все життя

«Скажіть, Мікіс, адже вам не вперше загрожує тюрма? (Знову — «Штерц»).

— Я належу до покоління Олопу. В 1942 році я був заарештований італійськими окупантами, в 1943 — німцями, з

дять у греків почуття гордості за свою батьківщину, що кличуть на боротьбу. Реакція переслідує Теодоракіса. Йому погрожують розправою, пісні його забороняють, а після перевороту на саме ім'я наклали офіційне табу.

Зараз Мікіс в руках своїх порогів. На 15 листопада призначене офіційне судилище. Ці люди здатні на все, але одного вони зробити не в силах — горду пісню Мікіса їм не задушати. Недарна газета «Юманіте» пише:

«Пісні надії, мислени Теодоракісом, лунають з грецьких «тітвеш»...»

А ось остання новина: «Дух композитора Мікіса Теодоракіса не зламаний за час його двомисячного ув'язнення в Бубулінасі, штаб-квартирі афінської таємної поліції, — пише англійська газета «Гардіан».

— Теодоракіс написав у тюрмі нову пісню, яка була винесена звідти одним з поліцейських. Вона присвячена всім грекам, які борються проти військової хунти, і називається «Нікоди»...»

ПІСНЯ МУЖНОСТІ Й СВОБОДИ

А. ПУМПСЯНСЬКИЙ.

„СИГНАЛ“ Б'Є ТРИВОГУ

Прожектористи за круглим столом.

Фото В. КОВПАКА.

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

недільник. Нам допомогли інші робітники, бо після критики ніхто не залишився байдужим. Хлопці очистили подвір'я від бруду, обладнали спортивний майданчик...

Перелистували блокнот. Ось новий запис, про прожектористів артілі імені Ульянова Кіровоградського району. У них — свої турботи. Збирали хлібороби урожай зернових. Керівник колгоспного штабу «КП» Сергій Дубиненко зі своїми помічниками повсякчас чатував біля комбайнів, на токах, на дорогах. Хлопці слідкували, щоб не залишалось зерно в соломі, щоб не сипалось з кузовів автомашин, щоб вчасно відправлялось на хлібоприймальний пункт. На плантації, де збирали греч-

ку, Сергій помітив січене зерно. Зупинив агрегат. Тільки відрегулювавши молотарку, комбайнер вирушив у загінку.

Перед осінньою сівбою Сергій Дубиненко влаштував перевірку насіння.

А нещодавно був організований рейд на тваринницькі ферми. Перевіряючи простежили, як зберігаються корми, як вони готуються до згодовування, звернули увагу на якість ремонту корівників, на використання механізмів.

Ось ще один мій знайомий — Володимир Рій, ватажок прожектористів Знамянського локомотивного депо. Перегорнувши сторінки його щоденника, одразу збагнув, що хлопець справжній ентузіаст. «Завтра здаватимуть в експлуата-

цію тепловоз. А як його полагодили?». Наступний запис: «Видно, була поспішність, допущено відхилення...» І ще: «...Поревірили піраміди. Десятки деталей попсованих. Під відкритим небом стоять...» «...Випущено черговий номер «Комсомольського прожектора», і теслярі отримали завдання виготовляти щити, якими прикриють деталі...» «...Побували в гуртожитках. Там — неполадкований телевізор, розтрощений диван, на подвір'ї — безпорядок...» «Нові відвідини гуртожитку. Хлопці вже сидять перед свіченням телевізором. Диван, мов новий. А на подвір'ї — волейбольний майданчик».

ЗА СТОЛОМ ЮНАКІ та дівчата різних професій: слюсар, інженер, тракторист,

швея... Кожен — з шеренги прожектористів. Зібралися в обкомі комсомолу, щоб поділитися досвідом роботи, порадитися, як діяти далі.

— У нас головна турбота — якість виготовленої продукції, — це Володимир Мельник, ватажок штабу «КП» Кіровоградської швейної фабрики. — Подбали, щоб не витрачалося жодного сантиметра тканини дарма, і вже є заощадження.

Світлана Бабенко з Кіровоградської взуттєвої фабрики:

— Наші прожектористи дали бій тим, хто мав низький рівень кваліфікації. І дівчата почали навчатися у гуртках профнавчання.

Секретар комсомольської організації Кіровоградського заводу радіовиробів Анатолій Молодченко розповів про те, як прожектористи підприємства перебудували свою роботу під час переходу на п'ятиденку. А ще вони перевірили, як молоді робітники використовують свій робочий час.

Станіслав Гончаренко з колгоспу імені Леніна Олександрійського району просить докладно розповісти про стиль роботи керівника прожектористів заводу «Червона зірка» Віктора Голубицького. Той починає з планування. Червонозорівці складають план своїх дій на квартал, радяться з заводським комітетом народного контролю. Бо ж працюють з ним в тісній співдружності. За місяць, наприклад, намічають перевірити, як виконується імпортує об-

ладнання, як підготувалися всі цехи до роботи в зимових умовах.

— Це головні наші накреслення, — каже Віктор. — Але кожен член «КП» знає, як йому діяти щодня. Часом не треба повідомляти в листівці про якийсь прикрий факт. Варто лише дати сигнал відповідальній особі про недоліки. Помітили хлопці, що в одному з приміщень нема дверей. Одразу подзвонили керівникам підприємства. І того ж дня з'явилися двері. Хогіли ми якось критикувати робітників, які порушують графік складання механізмів. Потім довідалися, що їм не доставляють потрібних деталей. А ті деталі на складі лежали нерозсортовані. Про це повели розмову в комітеті комсомолу. Одразу організували недільник. Хлопці й дівчата розсортували деталі.

Віктор показав прожектористам листівку «Сигнал». Трапляється, скажімо, якась затримка через нестачу нових деталей. І тоді В. Голубицький вивішує в потрібному місці «Сигнал». А там напис: «Просимо направити в наш цех рами...»

Є в червонозорівців своя фотовітрина. Помічено неполадки — і вони одразу попали в фотооб'єктив. Після виправлення помилок — знову фото, що свідчить про неабияку дієвість матеріалів «КП».

Організуючи рейди, прожектористи про наслідки своєї перевірки повідомляють комітет народного контролю, дирекцію заводу, над-

силаючи їм протоколи рейдів. Матеріали перевірок нерідко видрукуються в заводській багатотиражці...

І знову суперечки, пропозиції.

Анатолій Ключинченко з тресту «Кіровоградпромбуд»:

— Підбираючи людей до складу рейдової бригади, слід кликати таких, щоб добре знали виробничі процеси, вміли аналізувати, знали економіку виробництва...

Володимир Рій: — Гуртуючи штаб «КП», ми брали активістів з кожного цеху локомотивного депо. І не помилились. Тепер під нашим контролем кожна виробнича дільниця.

Виступив секретар обкому комсомолу Микола Гайдамака. Розповів про досвід кращих прожектористів республіки, підкреслив, чим ширі в першу чергу мають займатись штаби «Комсомольського прожектора», повідав про форми обміну досвідом роботи між місцевими загонами молодих дозорців...

М. ШЕВЧУК.

ЛІТЕРАТУРНИЙ ДИПЛОМ ШОФЕРА

ДОНЕЦЬК, 13 листопада. (РАТАУ). «Небо залишається зі мною» — так називається повість шофера Євгена Клименка, яка щойно вийшла у видавництві «Донбас». В ній автор розповів про долю покоління, чие дитинство обірвала війна.

Євген Клименко вже понад десять років поєднує професію водія з літературною творчістю. Його перша книга — збірка оповідань «В дорозі» — була навіяна зустрічами на дорогах. Потім молодий прозаїк звертався до тем революційної історії Донбасу і знову — до образів своїх сучасників.

«Небо залишається зі мною» — п'ята книга письменника-шофера стала його дипломною роботою в літературному інституті імені Горького, який Євген Клименко закінчив заочно.

ТИМ, ХТО МРІЄ ПРО ПОДВИГ

«Подвиг» — так зветься десятитомник пригодницьких творів радянських і зарубіжних авторів, який планує видати у 1968—1969 роках літературно-художнім додатком редакція журналу ЦК ВЛКСМ «Сельська молодь».

У десятитомник увійдуть повісті, романи та оповідання про героїв — революціонерів, підпільників, розвідників, прикордонників, працівників держбезпеки, міліції, карного розшуку, людей науки та праці.

Серед творів, які планується включити в десятитомник — «Втечі революціонерів» А. Зоріна, «Сьомий супутник» Б. Лавренчука, «Розповіді про Держжинського» Ю. Германа, «Вершинки» Ю. Яновського, «Смерть під псевдонімом» М. Атарова, «Сумка дипломатера» О. Довженка, «Розвідка уходить в сутінки» В. Мелентьева, «В пошуках ставки Гітлера» А. Лукина, «Таємний агент» Г. Гріна, «Бомба для Гейдріха» Д. Гамшика, І. Пражяка, «Одиг проти всіх» У. Мак-Гиверна, «Підозра» Ф. Дюрренматта, «Драма в сільській школі» Ж. Сименопа та ін.

Власником десятитомника зможе стати той, хто передплатить журнал «Сельська молодь» з додатком два роки підряд — у 1968 та в 1969 (щорічно буде виходити по п'ять томів). Передплата на останні п'ять томів, які вийдуть у 1969 році, буде прийматися тільки у тих, хто пред'явить квитанцію передплатника журналу з додатком 1968 року.

Передплата на десятитомну бібліотеку «Подвиг» приймається без обмеження до 25 листопада.

За нашу молодість

ВІДОМИЙ радянський письменник Всеволод Вишневський в нарисі «Волзькі битви» писав: «...матроси масами записувалися у загін товариша Лепетенка, який пішов на Південний фронт на допомогу повсталим робітникам і селянам України. Цей загін мужньо бився разом з частинами Червоної Армії на Україні, Донбасі і в Криму».

А ось що згадує полярний дослідник, двічі Герой Радянського Союзу контр-адмірал І. Д. Папанін: «В 1919 році мені довелося бути в його підпорядкуванні, коли він командував бригадою, а потім дивізією бронепоездів, де Семен Михайлович Лепетенко показав себе як визначний організатор бойових операцій по розгрому Данкіна, Махна, Григор'єва та інших банд. Це був справжній самородок — більшовик, не жалкував свого життя для блага любимої матері-Вітчизни».

Хто він, Лепетенко? Нам відомі десятки імен наших земляків, які вписали героїчні сторінки в літопис Жовтня. Серед них одне з перших місць по праву належить уродженцю села Кальніболот Новоархангельського району С. М. Лепетенку.

... Нужденна доля закинула хлопця в Севастополь. Там він вступав до школи юнг, а потім закінчує мінну школу і одержує призначення в мінну бригаду на міноносць «Лейтенант Шестаков».

Революційні події на флоті формують світогляд юнака. Він бере активну участь у роботі судового комітету. В 1917 році Лепетенко стає більшовиком. Товариші

БІЛЬШОВИК ЖОВТНЕВОГО ПРИЗОВУ

обирають його посланцем до Севастопольської Ради військових і робітничих депутатів. Юнака призначають комісаром міноносця.

Кому не відома п'єса О. Корнійчука «Загибель ескадри»? Хоч серед персонажів п'єси і немає прізвища нашого земляка, але він був разом з тими, хто виконував наказ В. І. Леніна про потоплення кораблів Чорноморського флоту.

На багатьох фронтах билися моряки чорноморці.

С. Лепетенко з групою товаришів одержав призначення у формовану Волзьку військову флотилію. Спочатку був комендантом флотилії, а потім начальником оперативного відділу штабу. Знову бої — на Волзі й Камі.

В листопаді 1919 року, коли флотилія стала на зимівлю, комуністи запропонували сформувати загін для допомоги українським братам. Командиром загону було призначено С. Лепетенка.

30 грудня загін виступив на фронт. В його складі рухався бронепоезд № 8, де служив кулеметником майбутній письменник В. В. Вишневський. Перше бойове крахощення загін одержав в

районі станцій Люботин і Мерефа, що під Харковом. Дев'ятнадцятирічний командир телеграфує в штаб: «Перший бій був вдалим. Зайняли Мерефу, втрачати не маємо. У бою відзначився наш бронепоезд...»

Разом з військами П. Ю. Дибенка загін моряків просувався з боями на південь. В квітні 1919 року він поповнився бронепоездами «Спартак», «Грозний» і був реорганізований у бригаду, а згодом — у дивізію. Командував нею С. М. Лепетенко. Слідчу комісію при політвідділі очолював В. В. Вишневський, у штабі працював І. Д. Папанін.

Влітку 1919 року дивізія вела криваві бої з білогвардійцями і бандами Махна і Григор'єва під Катеринославом, Долгинцевим, Верхівцевим, Зна-

мянкою і Олександрією. В цих боях особливо відзначився бронепоезд імені Худякова, яким командував легендарний А. Железняков.

В серпні бронепоезди дивізії прориваються до Києва. Деякі з них були підірвані, в моряки з боями через Миколаїв, Вознесенськ і Помічну йшли далі, на з'єднання з частинами Червоної Армії. В жовтні моряки прибули в Гомель, де знаходився штаб С. М. Лепетенка. Звідси шлях лежав через Москву на Волгу.

Така слава бойова сторінка дивізії, якою керував наш земляк, вірний син Комуністичної партії С. М. Лепетенко. В буремні дні 1917-го він став комуністом і через все своє життя гідно проніс це високе звання.

В. КАЛИНИЧЕНКО.

Фото 1937 року.

„ПОВІК КОМСПІЛКИ НЕ ЗАБУТИ“

Эй, молодеж! Пovyше голову!
 Годов и дней теперь не мерьте!
 Сквозь смерь смертей,
 Сквозь котги голода
 Вы прорвались уже в бессмертье!

Ці рядки надруковані 2 червня 1923 року в елісаветградській газеті «Красный путь». Автор — Віра Ільїна. Хто вона — невідомо. Але окличні знаки описля рубаних фраз, як змили шабелю, але розмір — чеканий, мов вромі човниці.

Ровеснику! Ось вони, твої земляки — герої, хто організував перші комсомольські осередки, хто став першим комсомольцем у твоєму селі чи місті. Вони назвали один одного по імені, — в комсомолі взагалі не прийнято величання по-батькові. Зараз вони, комсомольці двадцятих — сиві, солідні люди: генерали, академіки, міністри, народні артисти.

Ми ж почнемо розповідь про перших комсомольських письменників.

Марко Серебрянський — російський радянський поет і літературний критик. Народився 1901 року у Єлисаветграді в сім'ї білетера театру. Сімнадцятирічним юнаком іде добровільно на фронт; в гарячих атаках, над могилами загиблих товаришів, у тиші, яка ось-ось буде розпанахана пострілом, народжуються перші поетичні рядки: вони з'являються

точному університеті ім. Свердлова, перебуває на партійній роботі.

З 1928 року живе в Москві, займається літературно-критичною роботою. Видає книги: «Творчество Николая Ляшко» (1931), «Литература и социализм» (1935), «Дмитрий Фурманов» (1936), «Литературные очерки» (1938), «Владемир Маяковский» (1939).

До 1941 року Серебрянський — редактор «Роман-газеты», як публіцист, друкується в «Правде».

Був кореспондентом на фронтах Вітчизняної війни. Тяжко поранений, загинув 1941 року. Його ім'я занесено в Спілку письменників на дошку загиблих.

М. І. Серебрянський — редактор 12-томного видання творів В. Маяковського (1939—1949).

Петро Голота-Мельник — український радянський поет і прозаїк.

Народився 1902 року в с. Балашівці (тепер — передмістя Кіровограда) в батрацькій родині. Важкі злигодні змусили хлопця йти в найми до куркулів. Не витерпівши знущань, він кидається під поїзд і назавжди лишається одноруким.

З приходом Радянської влади в повіт хлопчина-пастух бере активну участь у вечорах і зборах молоді, виступає перед друзями зі своїми віршованими спробами. Перші вірші побачили світ у єлисаветградській пресі.

Накладом повіткому партії виходить у рідному місті збірник віршів поета «Тернистий шлях до волі і освіти» (1921). У одній з повістей — «Маруся Башличка» — Петро Голота розповідає про підпільників міста, про героїчні справи молоді, розповідає так, як це може вдатися лише учасникові подій. «... Мені повік комспілки не забути» — ці рядки однієї з ранніх поезій стали поведарем життя. Поетова гартована юність зміцніла в лавах робількорів, загартувалась у Миколаївському губчека, де він працював у 1921 році.

Вірші Петра Голоти друкуються в більшості журналів і газет України, виходять окремими книжками: «В дорозі змагань», «Степи — заводів» (1925), «Будні» (поема), «Пісні під гармонію» (1928).

Голота виступає під псевдонімами П. Балаш і Петро Балашівський («Молодий більшовик», № 16, 1926).

Він також автор збірок прози: «Аль-кегалі» (оповідання), «Бруд» (повісті й оповідання) (1929), повісті «Дні юності» (1930), роману «Сходило сонце» (1930).

В 1931—1932 роках надруковано книги віршів: «Комсомольські приповідки», «Трактор», «Паротяг».

В повоєнні роки Петро Голота жив і працював у Снятині Івано-Франківської області — в редакції районної газети.

Він брав участь у підготовці до відкриття літературно-меморіального музею Марка Черемшнина, виявив себе здібним ілюстратором творчості Черемшнина, як про це можна судити з малюнків Голоти, котрі зберігаються в музеї.

Помер 8 листопада 1949 року у м. Снятині.

В. ЧАБАНЕНКО, керівник лекторської групи обкому ЛКСМУ.

МИХАЙЛА МІЦЕЛЯ в Кіровоградському олійжиркомбінаті зустріли неприємно. Мовляв, бачили ми таких — приїде, побачить і... втече. Та новий інструктор фізичного виховання відразу ж взявся за роботу. Зібрав у кабінетку декількох юнаків, поговорив з ними.

Після робочого дня з лонатами, носилками в руках вони вийшли на спортивний, з дозволу вказати, майданчик. Він мав жахливий вигляд. Там, де стояли баскетбольні щитки, валялися купи сміття, все поле було переоране вимитими дощем рівчачками. Про спортивні змагання тут і мови не могло бути.

До пізнього вечора працювали хлопці. Розрівняли майданчик, вніесли сміття, відремонтували щитки, поставили нові кілочки.

Другого ж дня Михайло ходив по цехах, рознигував, хто хоче записатися у волейбольну чи баскетбольну секції. Бажаючих виявилось багато. Дехто хотів займатися футболом, тенісом, легкою атлетикою. Та поки що ані футбольного поля, ані місця, де можна було б поставити тенісний стіл, не було. Інструктор пояснював, що все це треба зробити спільними зусиллями, просити допомоги у профспілкової організації.

А згодом на поле, де раніше зберігалися запаси насіння, виїхав бульдозер. Тут мав бути футбольний майданчик.

Тим часом баскетболісти і волейболісти наполегливо готувалися до першості області серед колективів фізкультури підприємств легкої промисловості, яку проводило товариство «Авангард».

Тоді обидві команди дебютували в змаганнях такого масштабу. Дебют був прекрасним. Волейболісти завоювали перше місце, а баскетболісти — друге.

Минуло всього чотири з половиною місяці відтоді, як в Кіровоградському олійжиркомбінаті почав працювати інструктор фізичного виховання Михайло Міцель. За цей час на першості області серед колективів фізкультури підприємств легкої промисловості футболісти олійжиркомбінату вибороли перше місце. Легкоатлети на спартакіаді, присвяченій 50-річчю Великого Жовтня, зайняли тре-

те місце. Понад 30 спортсменів комбінату викопали тоді нормативи розрядників. Серед них легкоатлети В. Харитонов, В. Юрченко, Г. Реп'ях, О. Іванов, В. Кухар та багато інших одержали перший і другий спортивні розряди.

В змаганнях серед риболовів-спортсменів, які проводило в Кремгесі товариство «Авангард», в командному заліку переможцем стала теж команда олійжиркомбінату.

ШКОЛА СИЛЬНИХ

майданчику відбулася баскетбольна зустріч. Цього разу гостями були баскетболісти Кіровоградської взуттєвої фабрики. Гра була захоплюючою і гострою. Вже з перших хвилин господарі поля витіснили суперників з своєї половини майданчика і закинули в їх кільце декілька м'ячів. Друга половина гри теж пройшла з повною перевагою баскетболістів жиркомбінату...

Похвальню те, що на олійжиркомбінаті є свої спортивні майданчики. Це дає можливість спортсменам відразу ж після робочого дня починати тренування. Ім не доводилося витрачати багато часу для того, щоб їздити до міста на стадіон. Тому у шоденнику відвідувань секцій немає поміток про пропуск занять.

Спортивна організація Кіровоградського олійжиркомбінату стала школою виховання сильної і фізично здорової робітничої молоді.

С. МАТУСЯК.

З НАШОГО КРАЮ

згодом у місцевій пресі — «Пісня об убитом комісарі», «Советская республика» та інші.

Серебрянський — один з зачинателів комсомольської організації в Єлисаветграді. Працював завагітпропом. У місцевих «Известиях» з'являлись його статті: «Первомайський суботник и молодежь» (1 травня 1920 р.), про відкриття клубу робітничої молоді імені А. В. Луначарського (30 травня 1920 р.), рецензія на книгу Петра Голоти (13 липня 1926 р.). Редагував «Странички красной молодежи» в «Известиях» (Єлисаветград).

1923 року в Москві опубліковано першу поему Серебрянського — «Коммуна».

Навчається в Комуні-

ОЧКИ — ПОПОЛАМ

Київські любителі футболу виявили великий інтерес до зустрічі місцевого «Динамо» з московськими арміяцями. І це не випадково. Для чемпіона країни команда ЦСКА в нинішньому сезоні — важкий суперник.

З перших хвилин гри господарі поля ніби спростували цю думку. Київські форварди, використовуючи точний пас, раз у раз загрожували воротам арміяців. Але їх завершальні удари не досягали мети. Кілька разів м'яч пролітав над перекладною, падав на сітку.

Не змогли реалізувати свою ігрову й технічну перевагу динамівці і в другому таймі. В

цьому чимала заслуга захисників московців, які провели матч енергійно, мобільно, хоч іноді надто різко. На похвалу заслуговує вперіодна гра воротаря ЦСКА Кудасова, який взяв кілька важких м'ячів. Рахунок у матчі так і не був відкритий.

ДОНЕЦЬК, 13 листопада. В матчі «Шахтар» — «Локомотив»

помітнішою була перевага гріників. Вони частіше створювали небезпечні ситуації біля воріт противника, особливо коли підступні кутові подавали Лобановський.

Та хоч гострих моментів на штрафному майданчику москвичів виникло досить багато, господарі поля не зуміли ними скористатися. Залізничники вистояли і проти натиску «Шахтаря» в останню чверть гри — Поєдинок закінчився нічиєю — 0:0.

(РАТАУ).

ФУТБОЛ ПО-АМЕРИКАНСЬКИ

ціональним спортом № 1 в США темпераментний, повний бойового запалу і спортивної боротьби американський футбол. Недарма в США його називають мужньою американською військовою грою, яка готує справжніх чоловіків до суворих випробувань.

За що ж подобається панові Амману американський «футбол»? Видно, за те, що гра виховує кривошерість, проповідує відкритий культ сили, робить молодь готовою до участі в кривавих авантюрах і холоднокронних убивствах. Американські ділки зробили з свого «футбола» доходний бізнес. Вони вкладають у розвиток цього «спорту» мільйони і одержують величезні прибутки. Ось один з останніх прикладів.

Хазяї клубу «Атланта» купили право брати участь в чемпіонаті так званого «Національної футбольної ліги» за 8,5 мільйона доларів. Однак вони не сумніваються, що повернуть вкладені гроші сповна. Адже кожний футбольний матч збирає від 50 до 100 тисяч глядачів, причому найдешевший квиток коштує 6 доларів!

Дітки, що намагаються підтримувати тваринні інстинкти, абсолютно не цікавить те, що щорічно на футбольних полях Америки понад 100 чоловік одержують тяжкі каліцтва, а деякі розлучаються з життям.

Знімки, взяті з журналу

«Нойе Берлінер Іллюстрірте» (НДР), точно характеризують обстановку зустрічей футболу по-американськи. Те, що зображено на них, сталося під час матчу команд Детройтського університету і Бостонського коледжу. Весь матч складався з кривавих білок. А цьому «футболісту» (фото праворуч) поталанило. Закричав, весь у грязюці, він ще здібний стояти на власних ногах. Зате дванадцять його товаришів були вижені з поля на санітарних машинах...

Фото А. ГУРКОВА. (АФН).

ДО ЦЬОГО ЧАСУ рідко хто обмілювався провагувати в Європі так звані американський «футбол» — гру без правил, в якій, можливо, головне це забити гол,

а фізично скалентити суперника. Але нещодавно швейцарська газета «Нойе Цюріхер Цайтунг» виступила з статтю якогось Макса Е. Амманна, в якій він заявляє: «На-

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
 Телефони: редактора — 45-00, відповідального секретаря — 45-35, відділів — 45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Т. в. о. редактора Ю. МОТОРНИЙ.